



» MĚLI BYSTE VĚDĚT

Bílá pastelka

Přemýšleli jste někdy jaké to asi je být nevidomý? Většina z nás se nad touto myšlenkou pomalu ani nezastaví. Bohužel, je tu spousta lidí, kteří tolik štěstí neměli a těm jsme se právě vydali 16. 10. pomoci. Oblečení do obřího bílého trička jsme jako banda marshmallownů byli paní učitelkou Němcovou vypuštěni do ulic Jihlavy. Slyšeli jsme hodně dojemných příběhů, potkali spoustu štědrých lidí, ale také skrbliků co raději přešli na druhou stranu ulice, když nás zahlédli.

A co to je ta „Bílá pastelka“?

Zkráceně je to skvělá organizace, která pomáhá vidět svět lidem, kteří ho vidět nemohou. Každý rok se dobrovolníci sejdou (tento rok už po 25.) a vybírají peníze které následně jdou na věci jako nácvik chůze s bílou holí, výcvik vodičích psů, výuku práce s počítačem, ale dokonce i zaměstnávání lidí se zrakovým postižením. Jednoduše si myslím že pokud můžeme, přispějme.

I vy můžete pomoci vidět.

» MB24

MB24

— ≡ _ ≡ \ / \
Složení uměleckých skupin
škola Jihlava-Helenín

PROGRAM

LISTOPAD

VERNISÁŽ VÝSTAVY

Michaela Prokeše a Šimona Palovčíka 12. 11. 16.00

AUDIOLAB

hudební workshop s Jendou a Matějem 13. 11. 15.00

LOFT

literárně hudební večer 27. 11.

Matky Boží 24, Jihlava

» POEZIE

Ryba na souši

Sem a tam
Tam a sem
Mám býti upřímná,
Už nevím kdo jsem.
Den jde za dnem a já nevím co dál
Kdysi v srdci oheň mi plál.
Takhle už to ale dávno není.
Toť protože se ve mne všechno mění.
Jen jednu pouhou práci mám,
A přesto já ji nezvládám.
Ptám se kde se stala chyba? Cítím se jak na
souši ryba.

Anonym

» ???

Fit in fitting

Žiju život pro ostatní, ne pro sebe. Můj smysl pro vlastní identitu mě dávno opustil a hledání připomíná jehlu v kupce sena, specifické zrno písku na poušti a ostatky lidí v hromadném hrobě. Hromadný hrob všech, kterými jsem dřív byla, které jsem nesnášela když jsem jako oni žila a oplakávám teď. Nostalgie mě drží pod krkem a odmítá se mě pustit, protože co když jsem jedním rozhodnutím mohla být jinde?

Tohle jedno rozhodnutí ale můžeme činit i teď, každý den. Svůj život trávíme tak, jak trávíme své dny. Děsivá tož představa. Trávení, ve smyslu zpracování, života je ohromně náročné, zabírá tolik času, tolik úsilí a jde o nevděčnou sisyfovskou práci. Když už má člověk pocit, že se někam dostal, vše se opět hrouť. Možná že slova „I tried so hard and got so far, but in the end it doesn't even matter“ nebyla tak daleko od pravdy. Někdy i ráno vstát mi připadá jako nad lidský úkol, bylo by lehčí zalézt do nory a nikdy nevylézt. Strávila bych svůj život ve tmě, teple a klidu a možná jednoho dne bych šla opět na světlo.

Zpátky k rozhodování. Rozhodnete se hledat hlubší smysl a paralely s tímhle nesmyslným textem ve svém životě, nebo si jen řeknete „aha další jakoby hluboký výplod“? Možná ta potřeba ve všem hledat hlubší smysl a podobnost s námi nás zabíjí, zabíjí naši identitu, stáváme se jenom obrázky, hesly, postavami v divadelní hře, která nás dříve nebo později přestane bavit. Hrát sám sebe v té lepší, hezčí verzi prý pomáhá se nám do té lepší, hezčí verze dostat a přetvilit. Podivná to magie, každé ráno si stoupnu před zrcadlo a ptám se, kým dnes budu. Je to jako rozstřelová otázka AZ kvízu, falešnost v roli masky právě podstaty mé osoby na jedné straně a čistá frustrace nad tím, jak žiji, na straně druhé. Mám vůbec čas s tím něco dělat? Jediné co mi zbývá, je chápat činnosti které dělám dennodenně jako své koníčky, i když mě již dávno nenaplňují.

Kdy se z psaní, které mě bavilo, stalo tahání nejniternějších částí sebe na kus papíru?

» POEZIE

The wolf in sheep's clothing So soft and innocent.

The hours of watching that i spent,
Completely unnoticed by your eyes that see
everything,
So clueless and delusional,
Just how i planned,
I know how deep inside my brain you went.
You also invaded my infected heart,
Without you realising what it really meant,
And still means so much to me.
This is how i planned it to be.
Wolf in sheep's clothing invading your herd,
Made me think about the things I've heard,
About being like a ferris wheel,
Still going around without a change,
I wanna make you notice how i really feel,
With possessiveness i will cause a rampage.

Theo

» POEZIE

Viva Firenze

Nevyspalci jednou nohou ještě v autobuse,
druhou už v galerii čučíme na nevidanou
nádhru – od Donatella a dalších želv ninja.
Davidovi je už snad jedno, že si lidi fotí jeho úd.
A těm dalším jeho jmenovcům asi taky.
Proplétáme se úzkými uličkami plnými lidí. Na
každém rohu se prodávají magnetky, kabelky,
trička, šály, bačkory – všechny vyzývají onen
stát, ono město.

K snídani dostaneš výhradně espresso, k obědu
pizzu, k večeri rigatoni. Vyspíme se na tvrdé
matraci a z odlehleho Toskánského kláštera
půjdem zase dva kiláky pěšky a zablokujeme
hromadnou dopravu. Prossima fermata: už tam
budem?

Vítej zpátky ve městě, kde mi místa starší
600 let přenáší tělem mráz. Motá se mi hlava,
možná z nekonečného návalu úžasu, možná,
protože chodíme v kruzích. Papírová mapa už
stačit nebude.

Buongiorno, pardon že jsem turista.

Přes ulici, do kopule, do muzea, do restaurace
– ale moje máma stejně dělá lepší špagety.
Jen těžko se snažím porozumět současnému
umění. Je mi líto, jsem teď hlavou v renesanci.
Zvedá se mi z toho tlak – tak proto mi po obli-
čeji teče protlak.

V ulicích postávají pod deštníky umělci, někteří
sedí u stánků a jednomu po zádech lezou ho-
lubi. Snad si taky přejí mít takovou slávu jak ti
před nimi, kteří chodili těmi samými ulicemi
o pár set let dřív – ti umělci, ne holubi.
V ulicích se musím vyhýbat koňskému trusu,
ale stejně mi ty kostely, kaple, kláštery, sochy
a obrazy berou dech.

Pozdravuju Valerii,

ať žije Florencie!

Rory

» POEZIE

Nemůžu být dospělý.
Ještě jsem nevylezl na všechny stromy,
Neseděl si dost kolena
A nespočítal všechny hvězdy,
Neprošel všema polema,
Nehrál všechny sporty,
Nepískal dost na trávu,
Nebrodil dost řekama
A neměl jsem dost kámošů
Co by mi ve spánku nakreslili kníra.
Nemůžu být dospělý,
Ještě furt mi chybí víra.

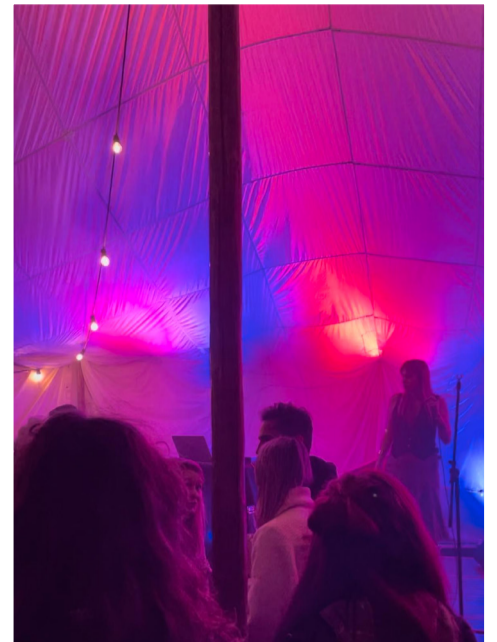
Šnečí muž

» POEZIE

Chtěl jsem.

Chtěl jsem přivolat pozornost na moje flekaté
rukávy zvracené, protože chci abys se na mě
usmívala tak, jak když byly zakrvácené.
Chtěl jsem se ti podívat do očí bez mlhy, kudlu ti
do stehna bodnout bez něhy.
Chtěl jsem ti prohrábnout vlasy rukou upoce-
nou, bez toho abys to nazýval mojí vinou.
Chtěl jsem se radovat, tleskat a smát,
Jenže co si fúrie budou potom za zády povídat.
Chtěl jsem být podivín, chtěl jsem být přítel,
Nakonec uslyšíš stejně jen z pistole výstřel.

Theo



Fotka pochází ze setu mladé umělkyně Fae Bestia, která se převedla v rámci Mezinárodního festivalu dokumentárních filmů, a to specificky v hudebním stanu za DKO.

Fae Bestia, vlastním jménem Josefína Trantínová, působí na české scéně zhruba od roku 2020 kdy začala s produkcí své vlastní hudby. Od té doby vydala několik singlů, dvě EPs s názvy „COSA DIABOLICA“ (2021) a HEART TRANSPLANT (2024) a jedno album se jménem ALEGORIE (2023). Žánry, ve kterých se pohybuje, definuje jako experimentální R'n'B, ale nenechává se svazovat touto nálepkou.

» ANKETA



Úvodní strana:
Autor: Denisa Kubizňáková
Model: Barbora Bergerová
Téma: Hra

Uvnitř:
Viktorie Michaela Vejtasová: Koncepční zátiší